

Een tweede verschil met de traditionele zorginstelling ligt in de interne organisatie. Een opvallend element is de compacte schakeling van het dag- en het nachtgedeelte, waardoor lange gangen vermeden worden. De twee woningen zijn verbonden met een interne doorgang langs de kantoren, ontvangstruimten en keuken. Het niveauverschil op het terrein werd gebruikt voor een split-level met slaapkamers. Het hoogteverschil scheidt tegelijk de kans om het overzicht te bewaren, wat nodig is voor de veiligheid.

In de vormgeving van het interieur werd gekozen om bouwmaterialen zichtbaar te laten, zoals ruw beton, OSB-houtplaten en snelbouwbakstenen. De brute materialen worden afgewisseld met huiselijke elementen, zoals het blokparket op de vloer en vooral ook de centrale trap. Opmerkelijk genoeg is de trap niet weg gestopt in een gesloten, brandwerende koker. Hierdoor functioneert de trap als een instrument dat de verschillende ruimten verbindt en tegelijk overzicht biedt. Pronkstuk van de trap is de balustrade met houtsnijwerk van kunstenaar Carine Weve.

De trap blijkt de lastigste vraag op te werpen. An Fonteyne vertelt dat iemand bij de opening haar aanspreekt met de boodschap dat wellicht iedereen zo'n schitterende trap wil in de eigen woning en dat deze daarom ongepast is in een zorginstelling. Het ascetische ideaal van ziekenhuizen botst met een zorgvisie die gericht is op huiselijke discipline en respectvolle omgang. Het confronteert An Fonteyne met het ethische dilemma: kan een gebouw té mooi zijn voor haar gebruiker? En, als we respect vragen aan probleemjongeren, verdienen zij dan geen respectvolle omgeving?

Gideon Boie en Vjera Sleutel

BAVO/Faculteit Architectuur KU Leuven

Deze tekst baseert zich op de lezing *Crime & Care* die An Fonteyne (noAarchitecten) gaf in het kader van de studio Care Architecture aan de Faculteit Architectuur KU Leuven, 9 december 2020.

